

Мама едвамъ днесъ започна, а снѣгъ вече прехвърква. Какво ще правимъ, ако снѣгъ завали? Какво ще ядемъ зимасъ?

Есенъта се замисли, усмихна се, погали момичето по главата и бързо затича по пжтеката къмъ върха. Когато стигна до колибата, видѣ, че Зимата се бѣше настанила въ нея. Изтупваше си пухенитѣ постилки и снѣжинки литваха надъ гората.

Зимата, като видѣ сестра си, начумери се така лошо, че небето потъмнѣ.

— Защо се върна? — крѣсна тя. — Малко ли ти бѣше три месеца.

Есенъта знаеше, че съ зло нищо не може да направи, затова галено се усмихна.

— Охъ, сестрице! — каза тя. — Върнахъ се, забравихъ да те почерпя. Не ти дадохъ да си похапнешъ отъ сладкитѣ крушки. Я ги вижъ въ кошницата! Ами сливкитѣ, ами гроздето . . .

Зимата гледаше хубавитѣ плодове, но все още се мръщѣше. Но като видѣ въ кошницата шише съ винце, очитѣ ѝ свѣтнаха.

— Е, хайде, почерпи ме! Ела де, ела и влѣзъ въ колибата.

Есенъта свирна съ свирчицата на слънцето и то весело свѣтна. Мъглитѣ изведнѣжъ се прѣснаха.

— Хайде, хайде, какво се бавишъ! — викна Зимата.

— Ида, ида! — отговори Есенъта и влѣзе въ колибата. Разшета се, сложи софрата, нареди паничкитѣ. Едната напълни съ круши, друга съ ябълки, трета съ сливи — какво ли нѣмаше въ кошницата? А въ най-голѣмата паница насипа вино. После скришомъ развърза едно вжзелче на кърпата си. Тамъ имаше прахъ за приспиване. Безъ да я видятъ, изсипа праха въ паницата съ виното.

— Пийни си, сестрице! Пийни си! . . . — канѣше я тя.

Зимата си пийна. Услади ѝ се. Още си пийна. Па вдигна изведнажъ паницата и изпи всичкото вино.

— Май, че главата ми се замая! — каза тя.

И още не свършила думитѣ си, Зимата задрѣма. Есенъта я повдигна и сложи на кревата.

Три дни спа зимата тежъкъ сънь. Три дни свѣтло слънце грѣеше надъ земята. Ганкината майка прибора едригѣ жълти мамули и до единъ ги прекара на сушина у дома.